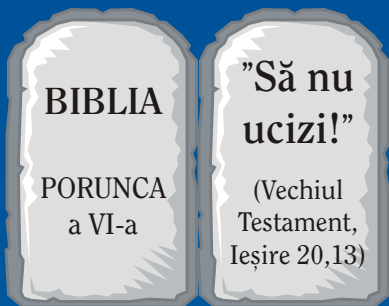

DECALOGUL

PORUNCA A VI-A

Viața este darul cel mai prețios dat omului de către Dumnezeu, deoarece este timpul de pregătire pentru viața veșnică. De aceea și Mântuitorul ne spune: „...ce-i va folosi omului dacă va câștiga lumea întreagă, dar sufletul și-l va pierde? Sau ce va da omul în schimb

pentru sufletul său?” (Sfânta Evanghelie după Matei 16, 26)

După învățătura Sfintei Scripturi, Dumnezeu este Creatorul vieții omenesti și numai El are dreptul asupra ei. Păstrarea și îngrijirea vieții este o datorie și un drept al fiecărui credincios. De aceea, în porunca a șasea din Decalog, Dumnezeu interziceuciderea. Acest păcat poate avea două forme:uciderea trupească șiuciderea sufletească.

Uciderea trupească înseamnă a lua viața cuiva, indiferent prin ce metodă, sau lovirea și rănirea lui, ce-i provoacă moartea mai târziu. Acesta este păcatul cel mai grav pe care îl poate face cineva față de aproapele. Sfânta Scriptură îl consideră strigător la cer, de aceea Dumnezeu îl muștră pe Cain după ce și-a ucis fratele: „*Glasul sângelui fratelui tău strigă la Mine din pământ.*”, așa cum citim în Vechiul Testament (Facere 4, 10).

Uciderea sufletească, la fel de gravă, este atunci când îndemnăm pe cineva la păcate sau oferim un exemplu rău prin cuvinte și fapte. Dacă acestea sunt imitate de cei din jur, contribuim la înmulțirea păcatelor lor, iar pentru aceasta suntem trași la răspundere de Dreptul Judecător, Hristos Dumnezeu, care ne iubește foarte mult, dar este în același timp și drept.

Tot ucidere sufletească este și atunci când invidiem, bârfim, suntem mândri și urâm pe aproapele nostru, așa cum ne învață Sfinții Apostoli: „*Oricine urăște pe fratele său (aproapele său), este ucigaș de oameni.*” (I Ioan 3, 15)

Această poruncă din Decalog nu se referă doar la ucidere, ci oprește și sinuciderea, adică nimicirea cu bună știință a propriei vieți. Dacă uciderea cuiva este un act anormal, cu atât mai mult este gravă sinuciderea!

Viața noastră este din Dumnezeu și trebuie să facem din ea ce e plăcut Lui. Dumnezeu când l-a făcut pe om (pe Adam), “a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie” (Facere 2,7). Sufletul omului este nemuritor, adică nu moare niciodată.

Prof. de religie Maria Lucaci, Suceava

Cuvinte vii

Două prietene mergeau la școală împreună. În fiecare dimineață, vesele, neștiutoare, ele puneau țara la cale. Gurile lor bârfeau pe fiecare coleg. Nimeni nu rămăsese neatins de cuvintele emise în păreri personale despre cum arată cutare, cum se comportă, cum se îmbracă, cât de urâtă e cu părul strâns la ceafă, ce mult s-a îngrășat sau cât de slăbănoagă e chiar cea mai bună prietenă a lor!

Într-o zi, când se întorceau de la școală, râzând de o prietenă comună, le apare în față un bătrânel, care, pătrunzându-le cu privirea, le spuse direct:

- De ce bârfiți, fetele mele?

Uimite, înghițindu-și ultimele cuvinte rostogolite pe buze, îngânară:

- Noi?!...noi nu bârfim, ci doar vorbim, ne spunem părerea...

- Părerea voastră e bârfă, le-o tăie bătrânul.

-?!...nu am știut...

- Nu ați știut?!... Poate ați uitat că suntem cu toții scânteii de Dumnezeu, iar cei pe care îi bârfiți sunt frații și surorile voastre...

- Scânteii de Dumnezeu...?! ,repetară mirate fetele.

- Da, adevăr am spus. Fiecare cuvânt are o putere foarte mare.

Cuvintele sunt o exprimare a gândurilor voastre, ceea ce înseamnă că și gândurile voastre sunt rele. Dacă nu aveți gânduri bune, nici cuvintele nu sunt bune. Cuvântul e o minune. El poate ucide, dar poate și înnobilă și înălța! Cuvântul fără iubire e un cuvânt mort care atacă, rănind persoana căreia îi este adresat, chiar dacă nu este de față. Tot ce spuneți se întoarce ca un bumerang înapoi la voi, bun sau rău. Nu vă jucați cu cuvintele! Nu o iubiți deloc pe prietena voastră?!

- Ba da!

- Atunci de ce o răniți cu vorbele voastre? Cuvântul pe care îl roștiți îmbrăcați-l în iubire și o să vedeți că totul se va schimba în jurul vostru pentru că voi v-ați schimbat. Rostiți cuvinte frumoase, luminoase, cu iubire: cuvinte vii.

Înțelegând că au greșit, una din fete întrebă:

- Acum ce putem face? Ne pare atât de rău...

- Primul pas deja l-ați făcut: aveți părere de rău venită din adâncul sufletului. Al doilea pas ar fi să vă cereți iertare de la toți cei atinși de cuvintele voastre și, al treilea, să nu mai faceți.

Fetele își ridicară ochii plecați ca să mulțumească bătrânului, dar acesta dispăruse. În ele vibrau încă cuvintele bătrânului: cuvintele iubirii.

Fiecare își făcu în gând un legământ: din acea clipă bârfa va fi aruncată la gunoi ca ceva urât, nefolositor, iar iubirea sufletului va înflori pe buze cuvinte alese, cuvinte vii.

Plecară vesele, de data aceasta știutoare, spre casă.